

Carolina (Carla) Rosi Josephus Jitta is geboren op 24 oktober 1931 in Amsterdam. Ze was de dochter van Joseph (Jo) Alfred Josephus Jitta en Rosi Fleck. Ze had een oudere broer Alfred Otto Josephus (26 juli 1929). Hun opa was rechtsgeleerde Daniel Josephus Jitta. Ze waren telgen van een Amsterdams Joods geslacht. Joseph voltooide een ingenieursopleiding in Mittweida (Duitsland) en was actief op cultureel gebied. Hij organiseerde tentoonstellingen en was medeoprichter en eerste voorzitter van de Vereniging van Concertgebouww vrienden. Van 1934 tot 1940 was hij voorzitter van de Openbare Leeszaal en Bibliotheek. Hij schonk het Louvre in Parijs twee albums met tekeningen van de schilder Simon Vouet, hofschilder van Lodewijk XIII. Mede door deze schenking werd hij gedecoreerd tot ridder in het Legioen van Eer.

Het gezin verhuisde begin 1938 van Amsterdam naar Naarden. Alfred ging op timmerles en werd, net als in Amsterdam, welp bij Scouting. Carla werd kabouter bij de Tijtjaks van de afdeling Naarden-Bussum van het NPG. Ze werd op 14 februari 1941, anderhalve maand voor het verbod op Scouting op 2 april 1941, geïnstalleerd als kabouter.

Dat zij Joods waren, wist Carla vroeger niet. Haar ouders zaten bij de Remonstrantse Broederschap en Carla en Alfred werden gedoopt. Dat dopen was later heel belangrijk, want de Duitsers zeiden: je moet voor 1940 gedoopt zijn. Dan werd je niet gedeporteerd naar de vernietigingskampen. De oorlog heeft hen Joods gemaakt. Hun ouders lieten Carla en Alfred in 1942, apart van elkaar onderduiken. Met het oog daarop hadden ze geld gedeponneerd bij de remonstrantse gemeente om de onderduikadressen van Alfred en Carla financieel bij te staan.

Het echtpaar besloot zelf in 1943 een veilig adres te vinden en nam een 'passeur' in de arm die hen naar de grens zou brengen. In het Gooi leverde deze man, een beruchte Jodenjager, hen uit aan de Sicherheitsdienst. Het echtpaar belandde in de gevangenis aan de Amstelveenseweg en werd via Kamp Westerbork op transport gezet naar vernietigingskamp Sobibor, waar ze op 9 april 1943 werden vermoord.

In juni 1944 werd Alfred gearresteerd en raakte ook Carla in gevangenschap nadat de onderduikgevers van haar broer onder druk haar onderduikadres hadden verraden. Via het politiebureau van Bussum, de Aussenstelle van de Sicherheitspolizei in Amsterdam, en het Huis van Bewaring Weteringschans arriveerden ze op 1 juli 1944 in Westerbork. Daar werden ze opgesloten in de Strafbarrak omdat ze niet konden aantonen dat ze tot de gedoopte christen Joden behoorden. Twee keer dreigden ze gedeporteerd te worden naar Auschwitz, tot eindelijk hun – geantedateerde – doopbewijzen arriveerden. Die waren opgesteld door ds. Heering en geautoriseerd, waarna de kinderen werden ondergebracht in de 'gedooptenbarak' nr. 73. Op 4 september 1944 werden alle gedoopte Joden samen met de 'Alte Kampinsassen' (stateloze Joden) en de zogenaamde 'Barnevelders'

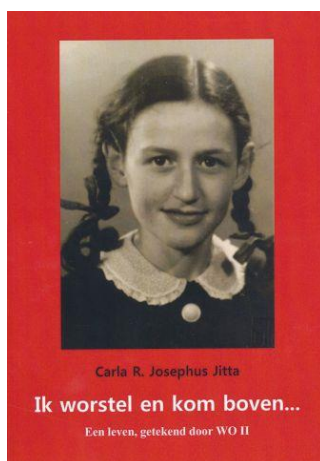
(geprivilegieerde Nederlandse Joden) alsnog gedeporteerd naar Theresienstadt. Ze gingen met het laatste transport. Ook hun grootmoeder was daar terechtgekomen. Ze genoten daar een enigszins beschermde status en dat leidde ertoe dat een deel van hen begin 1945 met een uitwisselingstransport naar Zwitserland mocht vertrekken. Ook Alfred en Carla maakten daar deel van uit. Ze ging in Zwitserland in april 1945 naar Clarens, waar het meisjesinternaat van het Beatrix Lyceum was. Daar was een provisorische padvinderij, waar Carla ook aan meedeed, maar daar kon ze niet geïnstalleerd worden. De meisjes droegen daar een witte das, i.p.v. de blauwe.

In de zomer van 1946 keerden ze gezond en wel in Nederland terug. Na de vakantie kwam ze in de derde klas van het Christelijk Lyceum in Bussum. Ze werd ook weer actief bij de padvindsters. Haar installatie tot padvindster in Naarden op 14 september 1946 vond Carla fijn. De regels van de padvinderij nam ze heel ernstig: *'Ik hoorde soms zeggen dat de toekomst aan de jeugd was en dus meende ik dat de padvinderij de wereld kon redden. Toen ik enkele jaren later merkte dat het redden van de wereld niet zo gemakkelijk ging, verliet ik teleurgesteld de padvinderij.'*

Kabouters, padvindsters en pioniers konden voor en na de oorlog voor ieder jaar dat ze lid waren, een jaarblaadje krijgen. Omdat Scouting een groot deel van de oorlog verboden was, werd er een speciaal *Oorlogsblaadje* (oranje jaarblaadje) uitgereikt, speciaal bedoeld voor padvindsters die tijdens de oorlog hun padvindsterscontacten hebben warm gehouden. Dit ondanks het risico dat dit met zich meebracht door het verbod door de bezetter. Carla kreeg een oorlogsblaadje uitgereikt en ook andere padvindsters zoals Mieke Steensma en Era Kayser kregen zo'n herinnering. Na de oorlog schrijft Carla dat dit voor haar als jong meisje een beetje voelde als een daad van verzet. Haar jaarblaadje en lidmaatschapskaart schonk ze aan Scouting.

Carla liet zich na de oorlog alsnog dopen door ds. Heering en bleef bij haar onderduik/pleegouders tot ze 22 jaar oud was. De eerste 25 jaar sprak Jitta niet over de oorlog. Een oom raadde haar begin jaren vijftig aan die oorlog maar te vergeten. *"Niemand praatte erover. Of je nu in een kamp had gezeten of de Hongerwinter had meegemaakt. De oorlog was voorbij. We bouwden immers het land op,"* zegt Jitta, die medisch analist werd.

Haar broer Alfred werd econoom. Hij stierf ten gevolge van een auto ongeluk op 1 februari 1966. Carla schreef in 2015 het boek *'Ik worstel en kom boven...'*

Meer informatie

[Ik worstel en kom boven \(hart.amsterdam\)](http://hart.amsterdam)

[Alfred en Carla \(joodsmonument.nl\)](http://joodsmonument.nl)

[Haar vader werd vermoord in Sobibor – hij wordt nu herdacht in OBA Fonds | Het Parool](#)

[Carla Josephus Jitta | www.niod.nl](http://www.niod.nl)

[Ooggetuigelezing Carla Josephus Jitta 25 oktober 2015 \(saak.nl\)](#)

[Predikanten die Joden hielpen VII \(vu.nl\)](#)

[Lijst van Jodentransporten vanuit Nederland - Wikipedia](#)

Dit verhaal is onderdeel van *Scouts in de oorlog*, een verzameling verhalen als eerbetoon aan al die (oud) scouts die zich ingezet hebben voor onze vrijheid en hulp aan de medemens of die slachtoffer werden van oorlogsgeweld, in Nederland en het verre oosten. Met de verhalen willen we inspiratie bieden aan de scouts van nu, in hun wekelijkse activiteiten en als voorbereiding op hun bijdrage aan lokale herdenkingen. Kijk op <http://vrijheid.scouting.nl> voor meer informatie en alle andere verhalen.